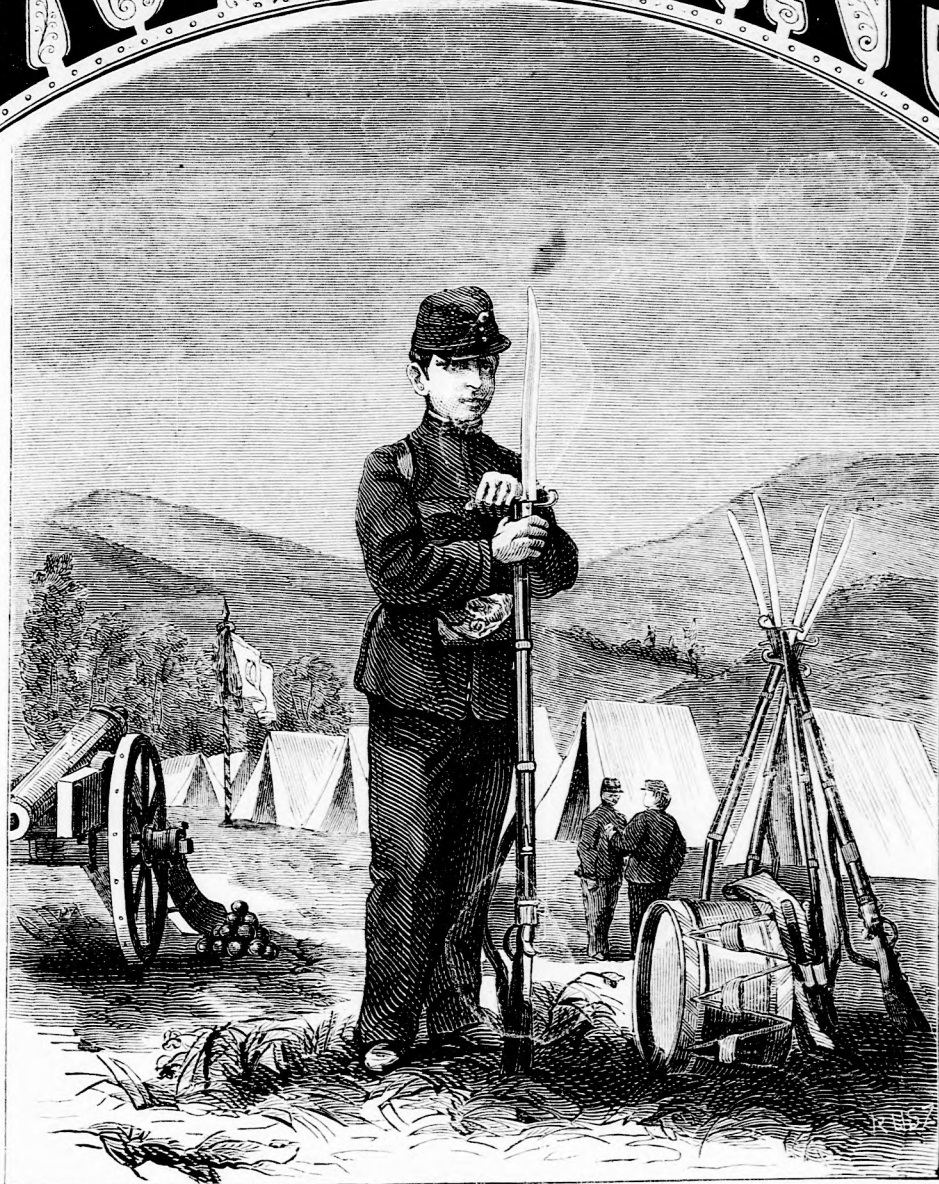

KIS LAP

A KIS HONVÉD. (lásd 130. l.)

KIS HONVÉDEK DALA.

(A „KIS LAP“ olvasóinak írta SZÁSZ KÁROLY.)

KIS KATONA vagyok én.
 Honvéd a nevem.
 Mit nevettek rajta? én
 Büszkén viselem.
 Van kis sipkám, aranyos,
 Van kis puskám, szuronyos;
 S bátor a szívem.
 Kis katona vagyok én.
 Honvéd a nevem.

Mindennap kitartom én
 A gyakorlatot;
 Bajt vívok vagy ezélt lövök,
 Versenyt futtatok;
 „Jobbra fordulj!“ „Balra át!“
 Kapitány vezényszavát
 Követem hiven.
 Kis katona vagyok én.
 Honvéd a nevem.

Gyöngé agg lesz tán apám,
 Jó anyám beteg;
 Boldog lesz szívem ha majd
 Értök küzdhetek.
 Érted, szent magyar hazám,
 Bátran, hősen, igazán,
 Holtomig hiven!
 Kis katona vagyok én.
 Honvéd a nevem!

Néha oszlik két felé
 A kicsiny csapat.
 Támad egyik, véd a más,
 És van hadd él-hadd.
 Gyáva hátrál, fut hamar;
 A ki helytt áll: az magyar!
 S szép a győzelem!
 Kis katona vagyok én,
 Honvéd a nevem.

Most e' játék, jól tudom,
 Mulatság csupán.
 Majd, ha megnövök: lehet
 Igazi csatám.
 Véres harcok mezéjén
 Hősileg megállom én
 Akkor is helyem.
 Hős katona leszek én,
 Honvéd a nevem.

később
 a torná
 hogy p
 „M
 szobale
 „O
 megy h
 a szoba

Len
 hogy M
 ben, m
 arczu
 eszett
 így szó
 és ha s
 son nek
 sütemér
 adott á
 nagyon
 ozsonná

Ezu
 lottam
 láttam
 czukros
 ozsonná
 hozzánk
 nálai f
 nagy sz
 meghal
 senkije.

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

I. — A barna-szoknyás leányka.

(Folytatás.)

UGYANEZEN nap épen leczkén voltunk, midőn a szobaleány belépett és Matildot az igazgatónőhöz hívta. Fél órával később zongora-órám volt s a mint a tornáczon végig mentem, láttam, hogy podgyászt visznek valahová.

„Mi ujság, Nina?“ kérdeztem a szobaleánytól. „Jött valaki?“

„Oh nem! Matild kisasszony megy haza. Valaki jött érte,“ szolt a szobaleány.

Lenéztem a lépcsőről és láttam, hogy Matild ott áll, kalappal, köpenyben, mellette pedig egy szomorú arcú ur. Az igazgatónő épen búcsuzott tőlök. Matild sirt és aztán így szolt: „A leányokat csókoltatom és ha szabad volna, kérném, hozasson nekik nevemben egy kis czukros süteményt ezen;“ és egy pénzdarabot adott át, aztán tovább szolt: „tudom, nagyon szeretik, ha sütemény van ozsonnára.“

Ezután kimentek a kapun, hallottam a kocsi zörgését és soha sem láttam többé Matildot. Délután sok czukros sütemény volt az asztalon ozsonnára s az igazgatónő így szolt hozzánk: „Tudom, mindnyájan sajnálni fogjátok szegény jó Matildot; nagy szerencsétlenség érte: édes atyja meghalt. Most árván marad, nincs senkije. Titeket csókoltat és kéret,

hogy költsétek el jóízűen ezt a czukros süteményt, melyet számotokra vásároltatott.“

Én és Esztike összenéztünk és bizony nagy örökődésünkbe került, hogy sirva nem fakadtunk; lelkiismeretünk nem engedte, hogy csak meg is izleljük a süteményt, mert eszünkbe jutott, mily rosszul bántunk szegény Matilddal. Este, mikor lefeküdtünk és meggondoltuk, hogy Matild minden este és reggel hogy sirt kis sárga könyve miatt, melyet atyjától kapott, — akkor már nem birtuk elfojtani könyeinket, mindketten zokogtunk és keservesen megbántuk rossz tettünket, és még most is bánjuk,“ és Ilka elszomorodva könyezett.

„És Matild nem is kapta többé vissza a könyvet?“ kérdé Margit.

„Nem bizony,“ felelt Ilka szomorúan. „Ez a legszomorubb a dologban. Másnap reggel előkerestük a vén fából és át akartuk adni az igazgatónőnek, hogy küldje el Matildnak; de a könyv egészen szétázott az esőtől és levelei kihulltak. Azt reméltük, hogy majd visszajő Matild egy-két hét múlva, de midőn kérdezősködtünk utána, megtudtuk, hogy egy távoli rokona magához vette és nem is lehet tudni, hol laknak. Így aztán jóvá sem tehattük hibánkat, nem kérhettünk tőle bocsánatot. Oh! soha, soha sem fogok többé bántani senkit azért, mert első pillanatra arca vagy ruhája talán nem tetszik,“ végezte Ilka elbeszelését.

MIT VEGYEK A PICZULÁMON? (lásd 135. l.)

ZSUZIKA DALAI. (lásd 143. l.)

II. — Laczi kalandja a puszta szigeten.

„Én elmondtam a magamét, most beszéljen más valaki“ szölt Ilonka, miután könyeit letörölte. „Károly, most rajtad a sor.“

„Oh nem! én nem tudok semmit ami érdemes volna rá, hogy elbeszéljem, nagyon régen történt és nem is emlékezem mindenre tisztán.“

„Ugy hát Alice mondjon el valamit.“

„Talán később; — most nem jut semmi eszembe.“

„Akkor rajtad a sor, Laczi; nem szabad mentegőzni, neked kell valamit mesélned.“

„Szívesen, csak eszembe jusson valami. Lássuk csak . . . sok fücsaság történt már velem, csak az a kérdés, melyik volna legérdekesebb.“

„Talán az, mikor hajótörést szenvedtél és egy puszta szigetre jutottál,“ szölt Margit.

„Nem bánom, elmondom azt,“ felelt Laczi. „Ez nagyon mulatságos történet, ámbar akkor, mikor megtörtént velem, ugyancsak kellemetlen volt. Tehát tudjátok meg, a mi kertünkben egy tó van s annak közepén van egy sziget.“

„Tudom, láttam“ kialtott közbe Károly. „Sokszor nézegettem, mint repültek oda galambok és más madarak; alkalmasint fészük van ott.“

„Igen, majd ezekről is lesz szó. Tehát, mult tavasszal egy rokonom, Gyuri volt nálunk látogatóban több ideig, a ki néhány héttel idősebb nálam. Gyuri mindig azt mondogatta, milyen mulatságos volna az,

ha mi a tavon meg a szigeten Robinson történetét játszhatnók; akkor hozzáférnénk a madár-fészkekhez is. Mindenfelét kigondoltunk, hogy a szigetre juthassunk, de hiába. Csónak nem volt a tavon, mert mama félt, hogy játszanánk benne és vízbe esnénk. Miután tehát csónak nem volt, azon törtük a fejünket, mit használhatnánk csónak helyett, és végre találtunk egy nagy mosó-teknőt. A teknők az udvar hátulsó részén levő mosó-kamrában voltak elhelyezve s volt köztök néhány hosszukás, gömbölyü fenekű, némileg hasonlítottak a csónakhoz s Gyuri azt mondta, hogy egy ilyen teknőben a legpompásabban fogunk hajókázhatni; csak az volt a bökkenő, hogy vigyük ki a teknőt titkon a mosó-kamrából a tó partjához.

(Folytatása következik.)

COLUMBUS.

(Képpel a 144. l.)

RENG a hajó, a szél kopog.
Az árbocz hajlik és ropog.
Sötét az éj, dúl a vihar
Búg, nyög, bömböl a zivatar —
Csak a hős áll s néz ki nyugodtan.

Tenger zajong, surran a hab, —
Az idegen ég alj alatt
Csillag intőleg földereg —
Ám a hős csak mereng, mereng.
Szeme vész el a messze nyugatban.

És sas-szeme a hősnek int
És fölragyog és eltekint
Nyugat felé: „Előre, haj!
Te kishitű, te gyöngé faj!
Nyugatnak előre, előre!“

S előre hajtsz lángelme te,
Bátran elő nyugat fele.
S mit jós szemed sejdite meg:
Amott a rév, a kék hegyek!!
S diésőn van elérve a nagy czél.

„MI

A
mind
követ
nem
tyát.
fején
épen
nagy
ves
ország
mely
pejus

„Ez
a ki
közt
vessé
testé
hagy
léket
várh
től,
nek

„MIT VEGYEK A PICZULÁ- MON?”

(Képpel a 132 l.)

MIT VEGYEK hát a piczulán
A mit nénikém adott?
Selyem ruhát, avagy talán
Piros bársony kalapot?

Én istenem, mit is vegyek? —
Jó lesz e babácska itt?
Alig tudom, hogy mit tegyek —
A pénz be nagy bajba vitt!

Mit vegyek hát? Kis mozsárcát?
Hogy vásárljak okosan?
Ó mi nagy baj, ha zsebünkben
Egy egész piczulka van!

POMPEJUS.

AHIREN és harezias XII. Károly svéd királynak volt egy szép kutyája, mely minden csatában és veszedelemben híven követte urát. Ugy látszott, hogy a golyó nem árt Pompejusnak, így hívták a kutyát. Hanem egyszer mégis egy ágyugolyó fején találta és megölte. A király akkor éppen Lengyelországban volt seregével, nagyon messze országától. De azért kedves kutyája holttestét hazavitette Svédországba és sírjára márványkövet rakatott, melyen e szavak voltak olvashatók: „Pompejus a hű szolga.”

Később valaki még ezt írta hozzá: „Ez volt azon bátor és hű kutya, mely a királyt a háboru minden veszedelmei közt híven kísérte és ez által oly kedvessé lett ura előtt, hogy ez még holttestét sem akarta az ellenség országában hagyni, hanem hazavitette és márványemléket csináltatott számára. — Mennyi jót várhatnak a hű alattvalók oly fejedelemtől, kinek gondja van még egy kedves ebének esontjaira is!”

A LEGJOBB EBÉD.

(Képpel a 137 l.)

BUJKÁLOK a kertekben,
Mert a zöldet szeretem —
Hej, zöld borsót vagy zöld babot
Ha ehetem, boldog vagyok!

De ha nem jut borsó, bab —
Nem busítja a nyulat.
Káposztának a levele
Az lesz kedvencz eledele.

S ha káposzta nem telik —
Petrezselymet is eszik.
„Noha”, ugymond, „petrezselyem
Nem a kedvencz eledelem.”

Ha egyebe nincs, hát a
Saláta is megjírja.
Hanem valamennyi felett
Sárga répat legjobb szeret.

Ez csak az édes, a jó —
Nincsen hozzá fogható.
Répa, répa, sárga répa
Te vagy a legjobb ebéd ma!

A KAKUK-ÓRA.

ABÉRCZES felvidéken, szép folyó partján állott hajdan egy régi büszke várkastély s ebben egy hatalmas gróf lakott, kinek egyetlen fia volt, Oszkár. Az öreg gróf meghalt és Oszkár még mint alig tíz-tizenkét éves gyermek maradt árván. A szomszéd urak és nemesek úgy tekintették a fiút, mint a meghalt hatalmas gróf utódját és örökösét; de volt valaki, a ki nem jó szemmel nézte, hogy a nagy örökség, a sok kincs és jószág Oszkáré legyen; ez az ő nagynénje, atyjának nővére

A KIS PÓRLEÁNY.

Rög és táske van utjában —
De nem akasztja meg őt.
Könnyed labbal, vigan, bátran
Éri el a hegytetőt.

Ajakán oly szende dallam,
Oly édes dalocska kél! . . .
Óh! hogy szárnyain oly gyorsan
Elkapja az esti szél

A LEGJOBB EBÉD. (lásd 135. l.)

Kunigunda volt, a kit szörnyen bántott azon a gondolat, hogy nem az ő saját fiaé a gazdag örökség és hogy neki magának is majd egy kis jószágra kell visszavonulni, mihelyt Oszkár megnő és nagykoru lesz és maga fog parancsolni a kastélyban.

Kunigunda asszony magas termetű, szép nő volt, de lelke oly gonosz, mint a sátáné; mindig azon törte fejét, hogyan lehetne feltűnés nélkül eltemni láb alól szegény Oszkárt. Azon ürügy alatt, hogy testét akarja edzetni, mindenféle veszedelmes pajkos játékokra biztatta, hogy a parasztok gyermekeivel mászszék magas fákra, fűrődjék a sebes és mély folyóban és több effélékre; titkon azt remélte a gonosz nő, hogy az efféle nyaktörő dolgoknál egyszer csak megtörténik, a mit szíve ohajt: Oszkár majd csak agyonüti magát valahol.

Ezalatt pedig saját fiát, Bélát, minden lehető módon elkényeztette. Béla két évvel fiatalabb volt mint Oszkár, de magas és erős fiú; mégis tiltva volt neki minden olyan játék, melynél valami baj érhetne volna. De Béla önféjü és engedetlen is volt s így egy nap megszökött nevelőjétől és Oszkárral ment katonásdit játszani.

A csatatér két magas domb volt, melyek közt egy sebes folyó zugott. A gyermekek két csapatra oszlottak s a dombok tetején várakat építettek s aztán ostromolták egymásét kövekkel és rögdarabokkal; azon csapat, melynek vára hamarabb szét volt rombolva,

vesztes félnek tekintetett és köteles volt a másiknak meghódolni.

Oszkár, bár még csak tizenkét éves volt, rendkívüli bátorsággal és ügyességgel birt az efféle játékokban; most is ő állt legelől és valószínűleg közáport dobált Béla serege és vára ellen, úgy, hogy ez csakhamar teljesen meg volt verve. Erre Oszkár annyira neki bátorodott, hogy párbajra hívta ki a sokkal nagyobb és erősebb Bélát; hanem az ő párbajuk nem volt valami véres verekedés, hanem mindössze abból állott, hogy igyekeztek felmászni egy sziklára és a ki hamarabb feljutott, az lett a győztes.

Bélát szörnyen bosszantotta, hogy serege megveretett és vára szét van rombolva s mikor Oszkár aztán kihívta, hetykén átkiáltott, hogy majd megmutatja ő, ki az erősebb. Ezt Oszkár nem tűrhette, sebesen szaladt le a maga várából, de szerencsétlenségére a meredek parton nem vigyázott, megcsuszott és lezuhant a sebes folyóba, mely magával ragadta, mielőtt még pajtásai csak gondolhattak volna is megmentésére.

Béla megijedt és elszomorodott, — mert különben jószívü gyermek volt, — és sirva beszélte el anyjának a szerencsétlenséget; de Kunigunda asszony nem igen sajnálkozott és titkon még örült is annak, hogy Oszkár végre elveszett és meghalt; mert azt bizonyosnak hitte, hogy Oszkár belefult a vízbe, miután senki sem ment segítségére. Ha pedig Oszkár meg-

halt.

Kunig

El

gadta

hogy

hoz j

eszmé

hogy r

hány

csodál

fekve

egy i

állot,

Oszká

idegen

honna

„

jöttem

lek,“

A

szólt:

Nem

„C

menter

mond

Os

tak. „

szólt e

nénem

„I

a néné

Os

mialatt

barátja

most s

Mialat

dent, l

vele e

asszony

halt, úgy az egész gazdag örökség Kunigunda asszony fiáé, Béláé.

Ezalatt pedig Oszkárt erősen ragadta tovább a sebes folyó, s akár-hogy erőködött is, nem tudott a part-hoz jutni. Végre elhagyta ereje, és eszmélete s utolsó gondolata az volt, hogy menthetlenül elveszett. De néhány óra múlva magához tért s nagy csodálkozására szép-puha pázsiton fekvé találta magát, mellette pedig egy igen szelid arczu, öreg ember állott, a ki örködni látszott fölötte. Oszkár egy ideig bámulva nézte az idegent s aztán kérdezte: kicsoda, honnan jött?

„Én Gergely bácsi vagyok s azért jöttem, hogy biztos helyre vezesselek,“ szolt az idegen nyájasan.

A kis fiu kételkedve nézett s aztán szolt: „Azt hittem, hogy meghaltam. Nem visz fogságba, ugy-e nem?“

„Oh dehogy! Épen meg akarlak menteni minden bajtól; de elébb mondd el, ki vagy, mi a neved?“

Oszkár szemei örömtől ragyogtak. „Elvisz messze, messze innen?“ szolt élénken, „olyan messze, hogy néném soha sem talál meg?“

„Igen,“ felelt Gergely bácsi. „Ki a nénéd?“

Oszkár ekkor észrevette, hogy, mialatt ő ájultan feküdt, ruháit jó barátja kiterítette a napra, úgy hogy most szárazok voltak és felöltözhetett. Mialatt felöltözött, elmondott mindent, kicsoda, hol lakik és hogy bánt vele eddig nagynénje, Kunigunda asszony.

Gergely bácsi pedig adott neki egy darab kenyeret és sajtot s mikor Oszkár jóízűen megette, szolt: „No, fiam, most menjünk.“

„Hova megyünk?“ kérdé Oszkár.

„Vásárra,“ szolt az idegen, és egy nagy csomagot emelt vállaira. Oszkár ezt látva, kérdezte, mi van benne?

„Néhány óra, fiam, melyeket ott-hom csináltam s most viszek eladni.“

Oszkár nagyon szerette volna látni az órákat s Gergely bácsi fel is bontotta a csomagot és megmutatta neki. „Oh, ha én tudnék ilyen órákat csinálni!“ szolt Oszkár. „Bizonyosan sokkal kedvesebb időtöltés a harcolásnál, verekedésnél.“

„Legalább nem olyan veszedelmes“, felelt az idegen.

Mikor elértek a városba, hol Gergely bácsi eladni szándékozott az órákat, Oszkár rendkívül megörült az új látványnak. Itt nem volt olyan csendesség, olyan szomorú nyugalom, mint az ősi kastélyban, hanem sürgött-forgott az egész népség és minden oldalon ezerféle tarka-barka dolgot lehetett látni. Oszkár órákig elnézegette volna a sok furcsa házat, az ide-oda mozgó tömeget, de öreg barátja, az órácsináló, emlékeztette, hogy az idő halad és még nagy utat kell tenniök, míg hazaérnek; elébb pedig még valami dolgát is végeznie kell egy boltban s azért oda siettek.

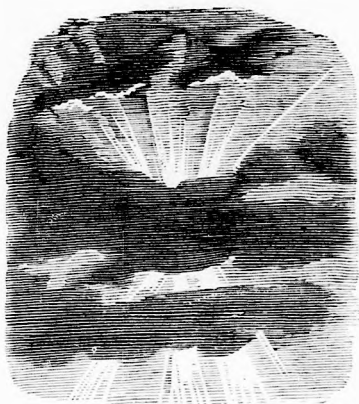
(Folytatása következik.)

A ZERGE. (lásd 143. l.)

„J
nagy F
réhez.
ha meg
god, m
árnyéko
megtől
mehess
véredet
tikkasz
megtisz
félnek
lak any

„J
Felhő

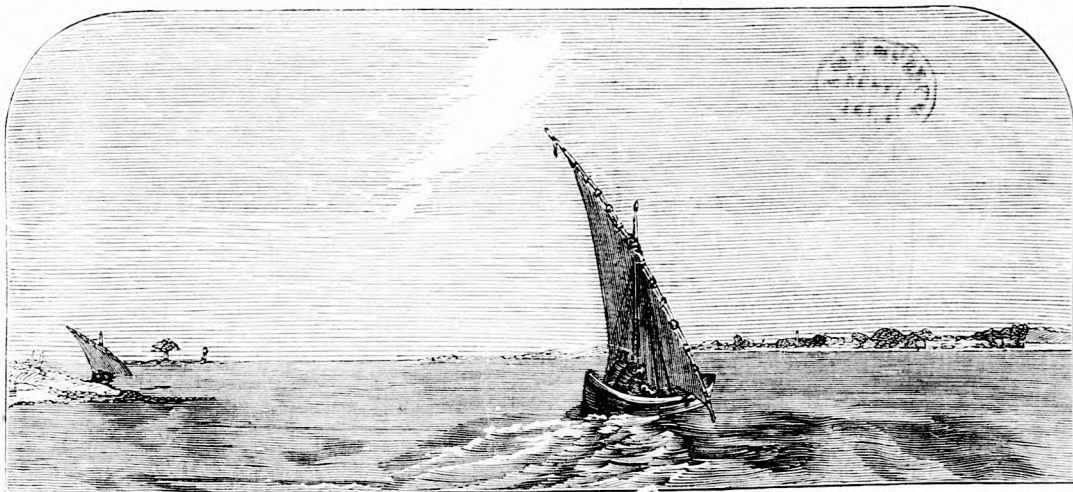

A GONOSZ FELHŐ.

OLT EGYSZER, nagyon régen volt: egy felhő, melynek atyja volt a Nap, anyja a Tenger. Mint minden, ami fiatal, úgy a Felhő is kicsiny volt eleintén, de mindig nőtt és nőtt, úgy hogy végre igen nagy lett.

„Az én fiam derék legény lett“, szólott egyszer apja. „Nem tartom tovább itthon a suton, elég nagy, hadd lássa a világot.“

Anyja kissé busult, hogy világgá kell ereszteti fiát, de átlátta, hogy így kell lennie; aztán beszélt is jó ismerősével, Szél bácsival, a ki néha nyers volt ugyan, de megígérte, hogy majd szemmel tartja Felhő öcsesét.

„Jöszte, induljunk,“ szólott a Szél a nagy Felhőhöz. „elviszlek anyád testvérehez, a Földhöz, ez nagyon fog örülni, ha meglátogatod és ott lesz is elég dolgod, megáztathatod a száraz mezőket, árnyéket nyujthatsz a fáradt utasnak és megtöltheted a folyókat, hogy a hajósok mehessenek rajta. Vidd magaddal testvéredet, a Villámot is, hogy, ha nagyon tikkasztó és rossz levegőre akadunk, kissé megtisztithassad, ámbár a kis gyerekek félnek a dörgéstől. Majd aztán visszahozlak anyádhoz.“

„Mit parancsolgatsz nekem?“ szólott a Felhő hetvenkedve. „Én a magam gazdája

vagyok, csinállok mindent kedvem szerint, nem törődöm én anyámmal. Ő mindig olyan nyugtalan és szeszélyes Megyek, a hova akarok.“

A szél nagyon megharagudott a fölött hogy a Felhő ilyen tiszteletlenül beszél anyjáról, bosszusan belefűtt tehát s a Felhő vad rohamban hömpölygött odább s ijedtében sirni kezdett, úgy hogy nagy cseppeket hullatott anyjának, a Tengernek ölébe s megígérte, hogy ezentul jól fogja magát viselni. A Szél tehát előhívta saját fiát, a kedves és enyhe Szellőt, kit mindenki szeretett s kit utitársul adott a Felhő mellé.

„Jöjj velem.“ szölt a Szellő, „mutatok neked gyönyörű tájakat, himes mezőket, zöld erdőket, völgyeket, folyókat, majd örömed fog telni ezek látásában.“

Elindultak tehát kettecskén s repültek vígan, de oh! a Felhő oly könnyelmű és rozlelkű volt, hogy mindig csak saját mulatságára gondolt. A Szellő élvezette száraz mezők fölött s a helyett, hogy itt a Felhő egy kis esőt bocsátott volna le a földre, magasra emelkedett és nevette a szegény földmivest, ki már örülni kezdett a felhő feltünésének. Láttak aztán egy szegény utast, ki sehol sem talált egy kis bokrot, hogy árnyékába meneküljön a forró nap elöl, de a Felhő a helyett, hogy árnyat adott volna, olyvékonyraterjeszkedett szét, hogy a nap forró sugárai áthatolhattak rajta: majd meg azzal mulatott, hogy mindenféle alakokat öltött, most sűrű fekete, majd fehér ritkás báránfelhőként tűnve fel, valósággal pedig nem tévén hasznot senkinek. A jó Szellő intette, de hiába; nem csak jót nem tett a gonosz Felhő, hanem csakhamar kezdett rossz csínyeket elkövetni: látta, hogy egy csapat vig gyerek a mezőkön mulat, s nagy záport eresztett rájuk, úgy hogy nemcsak mulatságuk oda lett, hanem ünnepi ruhájuk is tönkre ment. És még nagyobb záport is küldött volna le, de észrevette, hogy ettől kisebb lesz: már pedig nagyságára szörnyű büszke volt és nem akarta elveszíteni, kivált miután épen egy nagy hegy állt utjában és a gögös Felhő abban reménykedett, hogy át fogja repülni ezt a magas bérczet. De ebben csalódott, a hegy magasabb volt s a Felhőnek két részre kellett oszlani, hogy tovább juthasson, s e mellett még az is bosszantotta, hogy az a mocsoktalan tiszta hó olyan magasból néz le reá.

Mindezek mellett talán mégis jó utra tért volna végre, ha egy nagy város fölötti röpülése közben meg nem pillantja őt egy gonosz nagybátyja, a Kőd és ennek leánya a Göz.

„Menjünk innen,“ szölt a jó Szellő, „ezek gonosz czimborák, nem jó lesz velök együtt lenni. Édes atyám mindennap kikergeti őket a városból, de éjjel mindig újra összegyűlnek.“

A Kőd meglátván a Felhőt, mindjárt megszölitotta: „Ah, hát meg sem akarod ismeri rokonodat? nem akarod megölelni kis hugodat? nagyon hasonlít hozzád, csakhogy kissé ritkásabb. És hová mégy? mit akarsz csinálni? Lám, én soha sem csinállok semmit, leányom sem, sőt még miink akadályozzuk az embereket a munkában. Oh! olyan mulatságos volt ma, mikor déli időben fáklyákkal jártak az utcákon miattunk és nem tudtak dolgozni.“

Ez volt a forduló pont a Felhő életében: megállt és megbarátkozott gonosz rokonaival, a Szellőt pedig hagyta egyedül tovább röpülni.

Az éj leszállt s a gonosz rokonok, Göz, Kőd és Felhő úgy gondolták, hogy együtt több rossz okozhatnak s így egymással szövetkezve indultak utnak. — Mindjárt egy dombon nagy házat láttak, melyben az emberek nagy esöveken át vizsgálták a csillagokat; a három gonosz rokon azonban eltakarta az eget, úgy, hogy egyetlen csillag sem volt látható; utoljára, mikor már sok rossz elkövetek, a tengerpartra mentek s örültek azon hogy a hajók a nagy ködben és sötétségben zátonyra jutottak s a hajósok vízbe fulltak.

Mindezt látta a szelid jó Szellő és fölkereste atyját, hogy elpanaszolja neki milyen gonoszságokat követ el a Felhő és két álnok rokona. A Szél azonnal fölkerelkedett s csakugyan megtalálta a három czimborát, midőn ismét valami rosszra készültek. „Ti gonoszok!“ szölt a Szél haragosan „ti csak kárt okoztok, semmi hasznot, ezért megbüntetek.“ — Közéjük fűtt s elvitte őket hegyen, völgyön, tengeren át egy igen szomorú elhagyott vidékre s ott átadta a Hidegnek, hogy fogva tartsa őket. Ott feküdt a go-

nosz fe
fölött,
sem tu
visszat
de ha
viselte

A
S

horog
nyáron
fekete

F

Hazán
dik. I
legelé
beéri.

magán
Aztán
vizéb

A

csopor
méltó

zerge
hall,
ébre
zott t
annyi
ezt f
egész
kor a
génye

Ha v
vagy
el ben
nálna
szik,
Ekkor
azutá
másu

neken

nosz felhő és két álnok rokona a jégmezők fölött, fázva, fagyva úgy, hogy mozdulni sem tudtak. Megszabadult-e onnan valaha, s visszatért-e anyjához? azt nem tudom; de ha igen, úgy bizonyosan jobban is viselte magát a kapott leczke után.

A Z E R G E.

(Képpel a 140. l.)

AZERGE a kecskefajhoz tartozik, de nagyobb, magasabb és izmosabb. Szeme tüzes, hallása éles. Szarva horogforma, szőre tavasszal zöldes-veres, nyáron barna-veres, ősszel barna s télen fekete.

E szép állat mindig társaságban él. Hazánkban a kárpáti bérczeken tartózkodik. Legörömeoseb árnyékos hegyoldalon legelész nyáron. Télen a tövissel mohával is beéri. Ha jóllakott, sósizü földet keres magának s ezt nagy élvezettel nyalogatja. Aztán jóízűt iszik a hegyi patak tiszta vizéből.

Akármily kevesen legyenek is egy csoportban, mindig van vezetőjük, mely méltósággal a legidősbeket ruhazza föl a zerge-nyáj. A vezető, ha gyanus neszt hall, orrával kezd el füttyölni. Mindig ébren van és hiven őrizi a gondjaira bízott társakat. A füttyülésre összefutnak s annyira ragaszkodnak vezetőjükhöz, hogyha ezt futás közben lelövi a vadász, az egész csoport zavaradna áll meg s ilyenkor a gyors vadász többeket ejt el szégyenek közül.

A zerge igen ügyes és okos állat. Ha valamely nyáj oly hómezőre ér, mely vagy süppedékes, úgy, hogy hasig sülyed el benne: ekkor a zergék önmagukból csinálnak hidat, úgy, hogy az egyik lefekszik, a másik átlépi és szintén lefekszik. Ekkor az első fölkel s átmegy a többin, azután a második, a harmadik s így egymásután valamennyien.

Egy öreg havasi vadász beszélt nekem gyermekkoromban, hogy látott

egyszer két zergét, melyek nagyon meredek sziklán találkoztak egymással. Az átjáró oly keskeny volt, hogy épen csak egy zerge fért el rajta. Kikerülni egymásnak nem lehetett. Kíváncsian nézte az öreg vadász, hogy másznak ki majd a bajból a zergék. És csakugyan! — az egyik zerge lelapult s a másik átment rajta. S mikor ez már túl volt, az, a melyik hasra feküdt, szépecskén fölkel és mindketten folytaták útjokat, egyik jobbra, a másik balra. Miután hegyek csucsán és sziklák közt él: a zerge jól érti az ugrást; ez természetes. Különben hogy mozoghatna? Olyan nagyokat szokik, hogy szinte repülésnek is beillik.

A zerge él négyven évig. Gidakorában husa jóízű. Feje olyan ízű mint a kecskéé. Bőrét, keztyűre használják. Szarvaiból pompás késnyelek válnak. De már annyit lődöztek le belőlük, hogy csaknem kiveszöben vannak már.

ZSUZSIKA DALAI.

(Képpel a 133. l.)

I.

TAPSI baba, tapsi,
Foltos szita vaksi;
A rosta sem sokat lát,
Meglátja a Zsuzsikát!
Tapsi baba, tapsi —
Piros alma, kapd ki!

II.

Cziróka, miróka
Nagy alma piróka.
Hová tegyem? Póczikára!
Ott megeszi pap macskája.
Ha megeszi, erre szalad,
Erre szalad, itt megakad.
Fogd meg, verd meg,
Piros alma, edd meg.

COLUMBUS. (lásd 134. l.)

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.